

Список використаних джерел.

1. Ветеринарна фармація. В.Д. Соколов, Н.Л. Андрієва, Г.А. Ноздрін та ед.,: за ед.. В.Д. Соколова.-Колос, 2003.-496 с.
2. Слюсар Н.В., Маленький І.А. Основи маркетингу у ветеринарній фармації. Зб. наук. праць (Матеріали науково-теоретичної конференції професорсько -викладацького та аспірантського складу. Вип.1.ФВМ ПДАТУ.- Кам'янець-Подільський.-2005.-116 с.
3. Ветеринарна фармакологія: підручник/Хмельницький Г.О., Духницький В.Б.-К.: ЦП «Компринт», 2017.-571.

Статкевич Аліна
студентка 3 курсу
спеціальності «Менеджмент»
Науковий керівник : **Печенюк А.П.**,
к.е.н., асистент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець -Подільський

МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІЧНА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ

Міжнародна інтеграція є одним із важливих чинників розвитку країни та найвищою формою розвитку міжнародних економічних відносин [1].

Участь країн у міжнародних інтеграційних об'єднаннях пов'язана як з певними вигодами для них, так і втратами.

Основні вигоди, отримувані країнами від інтеграції їхніх економік:

- поліпшення умов взаємної торгівлі (завдяки усуненню митних бар'єрів, узгодженому регулюванню цін на сільськогосподарську продукцію тощо);

- збільшення місткості спільного ринку товарів і послуг (завдяки економії на масштабах виробництва);

- розширення доступу до фінансових, матеріальних, трудових і науково-технічних ресурсів у масштабах всього інтеграційного об'єднання;

- розвиток добросусідських відносин між країнами [2, с.43].

Можливі втрати для країн-учасниць інтеграційних об'єднань:

- для країни зі слабкою конкурентною економікою миттєве скасування імпорتنих мит призводить до банкрутства її підприємств, насамперед обробної промисловості, а також істотного скорочення надходжень до державного бюджету;

- можливий відтік трудових ресурсів, насамперед кваліфікованої робочої сили, у більш економічно розвинені країни, які пропонують вищу оплату та кращі умови праці;

- формування спільних наддержавних органів управління, централізованих фінансів, а також скасування візового режиму на переміщення людей, може спричиняти з часом невдоволення окремих країн, наприклад, щодо зростання адміністративних витрат, бюрократизації управління, несправедливого розподілу фінансових ресурсів, напливу іноземців [2, с.43].

Міжнародна економічна інтеграція — процес тривалий, який охоплює послідовний ряд ступенів, або форм зближення і взаємодії країн. Рівень інтегрованості в принципі визначається тим, наскільки вдалося мінімізувати трансакційні витрати суб'єктам господарювання тієї чи іншої країни у зовнішньоекономічній сфері їх діяльності.

Однією з форм міжнародної економічної інтеграції є економічний союз — це найвища форма економічної інтеграції, для якої характерним є, окрім вільного ринку товарів, капіталу і праці, також гармонізація та уніфікація монетарної, фіскальної і соціальної політик країн-учасниць [1].

Сьогодні в світі функціонує поки що один політичний та економічний союз — Європейський союз (ЄС), який, по суті, є наднаціональним утворенням, яке має спільну валюту, судові органи та парламент [2,с.21].

Україна довгий час входила до складу інтеграційного утворення, яке сформувалося внаслідок розпаду СРСР - співдружності незалежних держав (СНД), яке виявилось фактично недієвою формою інтеграції. Перешкодою

стали економічні інтереси окремих країн та ще більше політичні амбіції їх керівників, насамперед російського істеблішменту, який уперто виношує плани реставрації колишньої імперії. У 1994 р. була домовленість про введення режиму вільної торгівлі, проте він постійно порушувався, до нього вводилися щоразу виключення щодо тих чи інших товарних позицій. У 2010 р. Білорусь, Казахстан і Росія (а за рік і Киргизія) перейшли до митного союзу, а з 2015 р. вони вже планували трансформувати його у Євразійський економічний союз, сподіваючись на те, що це утворення стане геополітичним проектом століття, та не повторить помилок ЄС. Однак, зважаючи на те, що їхнє об'єднання будується на зовсім інших принципах і цінностях, аніж Європейський союз, або що в цьому проекті більше політики, аніж економіки, його перспектива видається вельми сумнівною [1, с.43].

Україна вибрала своїм стратегічним вектором розвитку Європейський союз. Такі сподівання, як показують соціологічні дослідження, властиві більшості населення країни. Певна річ, для отримання статусу повноцінного члена ЄС, доведеться ще багато чого зробити, аби економіка, держава і суспільство в цілому відповідали критеріям членства у цій організації, передусім щодо демократії, забезпечення реальних прав і свобод громадян.

Важливими напрямками зовнішньоекономічної політики України є:

- захист національних економічних інтересів;
- національне державне регулювання, стимулювання експорту і контроль імпорту;
- стимулювання розвитку виробництва, імпорт замісних товарів і технологій;
- посилення державного контролю і регулювання зовнішньоекономічних відносин регіонів і суб'єктів господарювання [4].

Становлення зовнішнього сектору економіки України припадає на період, коли світові ринки не тільки сформувалися, але й поділені між основними суб'єктами світової господарської діяльності. За цих умов країні непросто знайти свою ринкову нішу й посісти гідне місце у світовому

економічному співтоваристві. Визначаючи зовнішньоекономічну стратегію, Україна має виходити з двох найважливіших реалій:

- з потреб і тенденцій розвитку міжнародної економіки;
- з рівня розвитку й структури національної економіки [3, с.56].

Україна в інтеграційних процесах як основну мету визначає співробітництво з різними міжнародними організаціями та фінансовими інституціями. Ця співпраця направлена на розвиток економічних, соціальних та геополітичних процесів в Україні. Основним пріоритетним напрямом у розвитку інтеграційних процесів України є вихід її на світовий ринок як держави з позитивним економічним та політичним іміджем [2 с,43].

Перспектива членства в ЄС для України є додатковим вагомим стимулом та мотиваційним фактором внутрішніх реформ, цивілізованого врегулювання всіх внутрішніх та зовнішніх неузгодженостей. Від інтеграції України до ЄС виграють не тільки ці дві сторони, але й уся центрально континентальна Європа, адже після розширення Європейського Союзу за рахунок країн Центрально-Східної Європи та держав Балтії, Європейський союз максимально наблизився до України, що надає особливого статусу їхнім відносинам і створює реальні можливості для співпраці [3].

Також можна сказати, що Україна як суверенна держава поки що не має такого значного впливу на інтеграційні процеси в Європі як цього хотілося б, але основи для руху у вірному напрямі вже було закладено. Перебуваючи в центрі Європи, поряд з державами, що активно перебудовують свої економіки, Україна помітно відстала та не встигає за процесами, що відбуваються в сусідніх країнах [3,с.58].

Зараз Україна перебуває на важливому етапі пошуку свого місця в новій системі міжнародної спільноти, побудові нових відносин з європейськими структурами.

Список використаних джерел

1. Качан Є. П. Регіональна економіка. К. : Видавництво, 2017. 107с.;
2. Манів З. О. Регіональна економіка. К.: Видавництво, 2016.;
3. Солонінко К. С. Інтеграційна політика України: інституційні аспекти. №52, 2016. С.55-58;
4. Зінь Е.А., Дука Н.С. Основи зовнішньоекономічної діяльності. К: Кондор, 2014 рік с.432 ;
5. Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України.
URL: <http://mfa.gov.ua/ua>

Стецюк Олександра
студентка ОС «Магістр»,
спеціальність «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність»
Науковий керівник: **Корженівська Н.Л.**
к.е.н., доцент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності,
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

АНАЛІЗ СЕРЕДОВИЩА І УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Умови функціонування підприємств та організацій нині різко змінюються на макро- та мікроекономічному рівні. Мінливість і непередбачуваність зовнішнього середовища посилилися настільки, що в ході складання плану практично неможливо надійно прогнозувати й упереджувати на цій основі небажані наслідки його змін. Тому стратегічне управління сьогодні вже сприймається, по-перше, як багатоплановий поведінковий (тобто не чітко регламентований) процес, спрямований на розробку й реалізацію стратегії фірми з урахуванням змін, які відбуваються в зовнішньому середовищі [1, с. 9]. По-друге, стратегічне управління розглядається не як серія рутинних процедур, а як процес, насичений творчістю, як різновид мистецтва [2, с. 7]. По-третє, це управління основну